

Arrest

nr. 54 695 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 februari 2010 opnieuw toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 oktober 2010 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Đakovica en bent u Kosovaars staatsburger. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u ook de Servische nationaliteit bezit. Na uw vertrek uit Kosovo richting Duitsland, waar u in 1999 een asielaanvraag indiende, zou u er niet meer zijn teruggeweest. Op 14 juni 2002 diende u samen met uw toenmalige echtgenote, F.(...) Z.(...), en uw minderjarige kinderen in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen Kosovo te hebben verlaten omdat u gezocht werd door de Servische politie omdat u niet was ingegaan op een oproeping om uw legerdienst te doen. Voorts zouden Albanezen en leden van het UÇK (Kosovaarse Bevrijdingsleger) na het beëindigen van het gewapende conflict meermaals uw woning zijn binnengevallen en hierbij uw grootvader en diens broer hebben gedood. Uw eerste asielaanvraag werd op 31 oktober 2002 afgesloten met een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bleek dat u sinds 1999 in Duitsland verbleef. Inzake uw verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing bij de Raad van State werd op 7 oktober 2003 de afstand van geding vastgesteld. Kort na uw aankomst in België zouden u en uw voormalige echtgenote uiteen zijn gegaan. Op 17 februari 2010 diende u in België een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u, ongeveer een maand voor het uitbreken van het gewapende conflict in Kosovo, opgepakt werd door de Servische autoriteiten omdat twee vrienden van u ruzie hadden, vermoedelijk om geld. De autoriteiten zeiden dat u iemand geslagen had en u werd opgesloten in de gevangenis. Na een maand vasthouding werd u zonder meer vrijgelaten. Voorts verklaarde u dat bij het begin van het gewapende conflict leden van het UÇK bij u thuis binnenvielen. Zij wilden uw zoon, die nog in de wieg lag, vermoorden. Ook wilden ze u en uw broer vermoorden. Ze namen uw zoon uit de wieg en gooiden hem opzij. Uw moeder nam uw kind op en vluchtte weg. Diezelfde dag werd ook uw vader geslagen door leden van het UÇK. Toen uw buurman tussenkwam, kon u vluchten. U stapte naar leden van de Nato (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie). Zij kwamen met u mee en gingen in uw huis kijken of de Albanezen er nog waren, tevergeefs. Nog diezelfde nacht week u met uw gezinsleden uit naar Titograd alvorens via Duitsland naar België te komen. Op 22 september 2004 werd u vanuit België naar Servië gerepatrieerd. Bij uw aankomst op de luchthaven kreeg u van een douanebeambte een klap omdat u geen Servisch sprak. Bij de uitgang van de luchthaven vroeg een politieagent u uw identiteitskaart te tonen. Omdat u de Servische taal niet machtig zou zijn, antwoordde u hem in het Nederlands en het Duits. De agent vroeg u vervolgens of u een Albanees was en gaf u eveneens een klap. Verder reed een Albanees die met zijn wagen passeerde, over uw voet terwijl hij u uitschold. U besloot nergens melding te maken van deze incidenten omdat u de Servische taal niet machtig zou zijn. U zwierf gedurende twee dagen in de straten en parken van Belgrado rond omdat u niet wist waar u heen moest gaan. Nadien besloot u uw moeder, N.(...) Z.(...) (O.V. 5.233.819), in België op te bellen en te vragen wat u moest doen. Zij gaf u een telefoonnummer van haar nicht, R.(...) T.(...) in Jagodina, die u kwam ophalen. U verbleef een viertal jaar bij R.(...) in Jagodina. Intussen vroeg en verkreeg u een echtscheiding van uw echtgenote. Na uw terugkeer naar Servië leefde u voornamelijk van financiële steun die uw familie in Europa naar u toezond. Ook verdiende u af en toe wat bij in de bouw. In 2007, terwijl u in Belgrado over straat liep, werd u geslagen door twee onbekende Albanezen die Servisch spraken. U werd door een oudere man en vrouw zijn geholpen. In 2008 vatte u het plan op om u in Jagodina in het arbeidsbureau in te schrijven. Uiteindelijk verstuurde u de nodige documenten niet. Omdat R.(...) niet veel plaats had in haar woning, keerde u terug naar Belgrado, waar u een vriend, B.(...), tegenkwam. Hij zei u dat u in zijn woning in Jagodina een kamer kon huren. U verbleef er gedurende twee jaar. Gedurende uw verblijf in Servië werd u af en toe op straat onderworpen aan identiteitscontroles. Omdat u geen vast adres had, verkocht de politie u herhaaldelijk een klap. U maakte geen melding van deze feiten omdat u dacht dat het voor u, als Roma, niet mogelijk was en dat u voor een Albanees zou worden aanzien. Toen u uw oude identiteitskaart verloor, maakte u geen enkele melding van dit verlies en u haalde geen nieuw document af. Bij een identiteitscontrole werd u naar een politiebureau meegenomen, waar u een document van verlies van identiteitskaart kreeg en alsnog een nieuwe identiteitskaart kon aanvragen. Omdat u uw voormalige echtgenote en jullie vijf kinderen zes jaar niet meer gezien had, u geen huis bezat in Servië en geen degelijk werk vond, besloot u uiteindelijk naar België terug te keren. U verliet Servië en week via Montenegro, Italië, waar u anderhalve maand bij uw zus, H.(...) Z.(...), verbleef, en Frankrijk, waar u vijf dagen bij uw broer B.(...) Z.(...), verbleef, naar België uit, waar u op 2 februari 2010 aankwam. U vroeg hier op 17 februari 2010 asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Servische paspoort, uitgereikt op 5 november 2009, uw Servische nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Jagodina op 9 juni 2009, uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Đakovica op 9 juni 2009, uw Servische geboorteakte, uitgereikt te Jagodina op 9 juni 2009, de (voormalig) Joegoslavische geboorteakte van uw zoon, V.(...), uitgereikt te Đakovica op 30 oktober 1997, een (Belgisch) geneesmiddelenvoorschrift en de resultaten van een bloedonderzoek van uw

dochter, V.(...), waarmee u wil bewijzen dat ze in België mishandeld zou worden door de partner van uw ex-vrouw, en een kopie van uw vliegtuigticket uit 2004.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat Kosovo op 17 februari 2008 zijn onafhankelijkheid uitriep. De meerderheid van de lidstaten van de Europese Unie, waaronder België, erkende de onafhankelijkheid onmiddellijk. De grondwet van de Republiek Kosovo, die op 15 juni 2008 van kracht werd, stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikelen 28 en 29 van de staatsburgerschapwet regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. Volgens artikel 28 I moet iedereen die als "habitual resident" volgens UNMIK Regulation Nr. 2000/13 in het register van de burgerlijke stand geregistreerd werd, als staatsburger van Kosovo beschouwd worden (shall be considered) en als zodanig in een staatsburgerschapregister opgenomen worden. Aangezien u in het bezit bent van een Servisch paspoort, afgeleverd op 5 november 2009, volgens welk u gedomicilieerd bent op een adres in Đakovica, Kosovo, dient ook u bijgevolg als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden. Derhalve dient uw vrees ten opzichte van Kosovo beoordeeld te worden.

Voorts dient opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen werd, voornamelijk omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven uit Kosovo. Er werd immers vastgesteld dat u een jarenlang verblijf en asielaanvraag in Duitsland opzettelijk had verzwegen. U heeft geen elementen aangebracht die de beoordeling van bedrieglijkheid kunnen weerleggen. Integendeel, er dient te worden vastgesteld dat u ook tijdens uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verblijf en asielaanvraag in Duitsland niet spontaan vermeldde. Bij dezelfde vraag op het Commissariaat-generaal, verklaarde u aanvankelijk buiten België nooit in een ander land asiel te hebben gevraagd. Na confrontatie met de eerdere gegevens uit uw administratieve dossier, stelde u in Duitsland te zijn geweest en er een asielaanvraag te hebben ingediend. U gaf hierbij aan dat u de betreffende vraag niet verstond, dat het een feit van lang geleden betrof en dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed voelde (gehoorverslag Commissariaat-generaal I p. 5). Die uitleg is echter niet overtuigend.

Gevraagd naar uw actuele vrees ten aanzien van Kosovo, haalde u aan niet te willen terugkeren naar Kosovo uit angst vermoord te worden omdat u Rom bent (gehoor CGVS II p. 6). Er dient evenwel gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Đakovica in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en

Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs.

Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnilane (juli 2009) en in de Halit 2 Ibiši-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt aldus, zoals hoger vastgesteld, dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 objectief verbeterd zijn en dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Uit deze informatie blijkt verder dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Daarenboven blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd dat er door het 'bureau van de gemeenschappen' van Đakovica specifieke maatregelen genomen om de civiele registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan gerepatrieerde personen te vergemakkelijken. Deze maatregelen beogen voornamelijk RAE-terugkeerders. Volgens UNHCR zijn er in de periode 2000-2008 83 Roma, 536 Ashkali en Egyptenaren, en 6 Bosniakken naar de gemeente Đakovica teruggekeerd. Er werden geen veiligheidsincidenten met terugkeerders geregistreerd in de gemeente Đakovica. Overigens is het in dit verband relevant dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u voor het gewapende conflict goed geïntegreerd was in de Kosovaarse samenleving. Zo spreekt u Albanees en was uw relatie met de etnisch Albanese bevolking in Kosovo voor de oorlog niet slecht (gehoor CGVS II p. 6). Het gebruik van de Albanese taal is een bepalende factor bij de integratie van een lid van de RAE-gemeenschap in de Kosovaarse samenleving.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks

houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Aangezien tevens uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u ook de Servische nationaliteit bezit, dient ook uw vrees ten opzichte van Servië te worden beoordeeld.

Wat betreft het incident in Belgrado, waarbij een Albanese autobestuurder over uw voet reed en u daarbij uitschold (gehoor CGVS I p. 6) en het incident waarbij u door onbekende etnische Albanen in Belgrado werd geslagen (gehoor CGVS I p. 7), dient te worden opgemerkt dat dergelijke feiten van incidentele en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke problemen geen beroep kon of zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U stelde zelf dat dit mogelijk is en dat u wel degelijk een aangifte kon doen, maar dat de politie niet veel zou kunnen uitrichten omdat de daders onbekenden waren (gehoor CGVS I p. 8). In verband met deze door u geschetste problemen met burgers kan hoe dan ook nog worden gewezen op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat het door u aangehaald wangedrag van een douanebeambte en een politieagent op de luchthaven bij uw terugkeer naar Servië – u zou zijn geslagen omdat u de Servische taal niet machtig was – werd gepleegd door personen die tijdens de uitoefening van hun functie misbruik maakten van hun macht. Uit deze feiten kan niet zonder meer worden afgeleid dat u

daadwerkelijk geïmagineerd werd door het hele politiekorps en/of de Servische autoriteiten. U verklaarde immers dat u behalve problemen met enkele agenten bij identiteitscontroles, toen u uw identiteitskaart verloren was, geen andere problemen had met uw autoriteiten (gehoor CGVS I p. 6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat indien u meent onrechtmatig behandeld te worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden werden/worden, er in Servië meerdere mechanismen bestaan om politieel wangedrag van politieagenten aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid gedoogt immers wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zonder meer. Zo werd in 2006 een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, naast het Servo-Kroatisch en het Engels ook in het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Bovendien is er sinds medio 2007 een nationale Ombudsman, Sasa Jankovic, actief. De taak van de ombudsman is te interveniëren in het geval dat burgerrechten worden geschonden of in gevallen van professionele nalatigheid van overheidsmedewerkers. Verder zijn in Servië ook meerdere gemeentelijke ombudsmannen actief. Tevens zijn er ook talrijke niet-gouvernementele organisaties actief, die rechtshulp bieden aan personen wier mensenrechten (zouden) zijn geschonden.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsattest en geboorteakte staven uw identiteit, nationaliteit en uw woonplaats. Deze feiten worden door mij niet betwist. Uw vliegtuigticket van 25 oktober 2004 kan enkel bevestigen dat u terugkeerde naar Servië, wat evenmin ter discussie staat. De geboorteakte van uw zoon Valon bevestigt de identiteit van de betrokkene, waaraan niet wordt getwijfeld. Het (Belgische) geneesmiddelenvoorschrift en de resultaten van de bloedanalyse van uw dochter, die u neerlegde om aan te tonen dat uw dochter zou worden mishandeld door de huidige partner van uw ex-echtgenote (gehoor CGVS I p. 4), hebben geen relevantie bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. De door u ingeroepen gebeurtenissen speelden zich immers in België af. Bovendien zijn de problemen tussen uw kinderen, u zelf en de nieuwe partner van uw ex-echtgenote van inter-familiale en strafrechtelijke aard. U dient zich voor dergelijke problemen te wenden tot de Belgische politie/autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel “*nopens de nietigverklaring*”, voert verzoeker aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte voorhoudt dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit zou hebben en dat de vrees ten aanzien van Kosovo dient te worden beoordeeld. Verzoeker oppert dat het helemaal niet vaststaat dat hij in de registers van de burgerlijke stand in Kosovo is geregistreerd waardoor hij, zoals de commissaris-generaal beweert op grond van de Kosovaarse Grondwet als Kosovaars staatsburger dient te worden beschouwd. De commissaris-generaal verwijst enkel naar verzoekers Servisch paspoort, wat uiteraard niet wil zeggen dat verzoeker ook effectief in de registers van de burgerlijke stand in Kosovo is opgenomen. Verzoeker wijst er bijkomend op dat de redenering van de commissaris-generaal wordt tegengesproken door alle door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, met name zijn Servisch nationaliteitsbewijs, zijn Servische identiteitskaart en paspoort en zijn Servische geboorteakte. Verzoeker werd bovendien op 22 september 2004 door de Belgische autoriteiten naar Servië gerepatriëerd en niet naar Kosovo. Het standpunt van de commissaris-generaal is manifest in strijd met eerdere standpunten ingenomen door de Belgische autoriteiten. Verzoeker stelt tijdens beide verhoren steeds zijn problemen en vrees te hebben weergegeven ten aanzien van Servië, waar hij achtereenvolgens in Jagodina en Belgrado verbleef. Verzoeker besluit dat omwille van de foutieve

motivering die naar Kosovo verwijst en slechts heel summier en niet afdoende is, vernietigd dient te worden.

2.2. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet getoetst worden ten aanzien van het land van herkomst, *i.e.* het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Dit vloeit voort uit respectievelijk artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), en artikel 2, e) en k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn).

2.3. De Raad stelt vast dat de gegevens op grond waarvan de commissaris-generaal tot het besluit komt dat verzoeker als Kosovaars staatsburger dient te worden beschouwd, niet aan het administratief dossier werden toegevoegd. Voor zover verzoeker op grond hiervan kan worden bijgetreden in zijn kritiek op de bestreden beslissing dat zijn Kosovaarse nationaliteit niet vaststaat, merkt de Raad op dat het niet aan de verwerende partij toekomt de eventuele onduidelijkheid met betrekking tot zijn nationaliteit op te heffen. De Raad benadrukt dat op de verzoekende partij een medewerkingsplicht rust. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de Kwalificatierichtlijn). Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker zelf bij zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf de nationaliteit van “*Servië en Montenegro*” te hebben (stuk 12, Bijlage 26; stuk 11, Verklaring), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan weer verklaarde de nationaliteit van “*Yoegoslavië Kosovo*” te hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 23/08/2010, p. 2). De door verzoeker neergelegde stukken wijzen inderdaad op het Servische staatsburgerschap (stuk 14, Documenten), maar aan het feit dat verzoeker in 2004 naar Servië werd gerepatriëerd kunnen geen conclusies worden verbonden aangezien Kosovo zich toen nog niet onafhankelijk had verklaard.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij werd benadeeld door het standpunt van de verwerende partij met betrekking tot zijn vermeende nationaliteit. Daargelaten de vraag of verzoeker van Kosovaarse dan wel van Servische nationaliteit is, of de dubbele nationaliteit zou hebben, of zelfs staatloos is, kan hij niet voorhouden dat de bestreden beslissing zijn situatie niet correct heeft beoordeeld. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers nood aan bescherming zowel werd beoordeeld ten aanzien van Kosovo (bestreden beslissing, p. 3-4) als ten aanzien van Servië (bestreden beslissing, p. 4-5). Voor zover verzoeker in zijn eerste middel terechte kritiek uit op de inleidende overwegingen uit bestreden beslissing, heeft deze kritiek geen substantiële onregelmatigheid tot gevolg die door de Raad niet kan worden hersteld en ontbeert de Raad geen essentiële elementen zodat hij niet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing zou kunnen komen. De kritiek van verzoeker kan dus geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing conform artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel “*nopens de hervorming*” voert verzoeker aan dat de echtheid van zijn problemen en de door hem ondergane incidenten door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken. Verzoeker wijst op het gehoorverslag waarin hij had verklaard dat hij meermaals klappen kreeg wanneer hij zich op de straten in Servië begaf. Verzoeker werd ook geconfronteerd met wangedrag van een douanebeambte en een politieagent. Volgens verzoeker vergenoegt de commissaris-generaal zich met de theoretische stellingname dat verzoeker in Servië een beroep zou kunnen doen op de bescherming van de politie en justitie en dat het bestaande wangedrag van politieagenten in de kiem zou worden gesmoord door de oprichting van een intern controle-orgaan en het bestaan van een Ombudsman. Verzoeker citeert een rapport van de OVSE waaruit volgens hem blijkt dat de bescherming door de politie in Servië voor de Roma-bevolking een illusie blijft. De commissaris-generaal gaat, zo beweert verzoeker uit van fictie en theoretische overwegingen en besluit dat het

verzoeker niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen enkel vertrouwen had om enige bescherming te krijgen van de Servische politie. Vervolgens stelt verzoeker dat ook zijn problemen in Kosovo door de commissaris-generaal werden geminimaliseerd. Volgens verzoeker kunnen deze niet zonder meer tot socio-economische problemen worden herleid, maar dienen ze wel degelijk te worden beschouwd als 'vervolging' of 'ernstige schade'. Verzoeker wijst erop dat van vervolging sprake is wanneer er een samenstel is van verschillende maatregelen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De situatie van verzoeker als Roma in Servië kan hiermee worden gelijkgesteld omdat hij op verschillende domeinen, met name huisvesting en tewerkstelling werd gediscrimineerd. Verzoeker stelt dat dit wordt bevestigd door het rapport "Not welcome anywhere: stop the forcible return of Roma to Kosovo" van Amnesty International van 28 september 2010 waaruit hij enkele uittreksels citeert. Verzoeker stelt dat de Roma-bevolking in het algemeen en verzoeker in het bijzonder in Kosovo de facto genoodzaakt worden tot een leven op straat, waarvan bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat dit geen ondraaglijke situatie zou zijn. Volgens verzoeker dient niet enkel gekeken te worden naar het karakter van de discriminatie, maar dient bij de beoordeling van de vervolging de verschillende discriminaties in hun samenhang en globaliteit te worden beschouwd en dient onderzocht wat de impact hiervan is op de mogelijkheid om een menswaardig en draaglijk leven te leiden. Dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade voorligt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, wordt op grond van de verklaringen die verzoeker aflegde over de schrijnende en mensonterende situatie in Servië en Kosovo en op grond van het recente rapport van Amnesty International waaruit verzoeker citeert, bevestigd. De gebrekkige huisvesting, geen of beperkte toegang tot de gezondheidszorg, geen of beperkte toegang tot de arbeidsmarkt. Al deze discriminaties vormen onbetwistbaar een mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt dat een gedwongen terugkeer onaanvaardbaar is en verwijst wederom naar een uittreksel uit het rapport van Amnesty International. Zijn eigen concrete mensonwaardige leefomstandigheden heeft verzoeker naar eigen zeggen voldoende toegelicht tijdens beide gehoren.

2.6. Aangezien verzoeker in zijn tweede middel inhoudelijke kritiek uitoefent op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het tweede middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

2.7. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gemotiveerd door een verwijzing naar de motieven van de negatieve beslissing die werd genomen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, met name het niet vermelden van zijn eerdere asielaanvraag in Duitsland, welke hij ook bij zijn tweede asielaanvraag aanvankelijk verzweeg. Met betrekking tot zijn actuele vrees als Rom ten aanzien van Kosovo, wijst de bestreden beslissing op de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat de Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en discriminatie kunnen ondervinden, maar de situatie van de RAE in Kosovo objectief is verbeterd en het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de minderheden en niet op vervolging ervan. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de UNHCR-richtlijnen waarin wordt gesteld dat de aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op hun individuele merites moeten worden beoordeeld. Met betrekking tot de incidenten waarvan verzoeker verklaarde in Servië het slachtoffer te zijn geworden, besluit de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de autoriteiten aldaar en wordt er verwezen naar de maatregelen die in Servië worden genomen tegen de onrechtmatige behandeling van minderheden. Ten slotte wijst de beslissing op het feit dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

2.8. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Voor zover de "echtheid" van verzoekers problemen zou worden aanvaard, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker had verklaard dat hij de problemen die hij ondervond bij de Douane in Belgrado naar aanleiding van zijn gedwongen terugleiding destijds niet heeft gemeld bij de IOM (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 06/05/2010, p. 6). Ook na de klappen die hij

beweerde op straat van Servische politieagenten te hebben gekregen, heeft hij geen klacht neergelegd (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 06/05/2010, p. 6). Verzoekers bewering dat door de Servische autoriteiten enkel fictieve bescherming wordt geboden aan de Roma-bevolking, die hij tracht te staven aan de hand van citaten uit een rapport van de OVSE, volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij de lokale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Er dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde rapport haaks staat op zijn eigen verklaringen, met name dat hij op het einde van het gehoor had meegedeeld dat hij in Servië wel aangifte kon doen, maar dat het een klacht tegen onbekenden betrof waardoor deze weinig zinvol waren (stuk 6, gehoorverslag CGVS I 06/05/2010, p. 8). Uit het door verzoeker geciteerde rapport blijkt dat verzoeker het oneens is met de gegevens die door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier werden toegevoegd waarin bevestigd wordt dat er in Servië wel degelijk maatregelen worden getroffen om geweld tegen Roma in te dijken, er maatregelen worden genomen tegen wangedrag van politieagenten en er ombudsmannen bestaan die interveniëren wanneer burgerrechten worden geschonden (stuk 15, Landeninformatie, stuk 3-9). Uit verzoekers standpunt kan echter niet worden afgeleid dat de in Servië geboden bescherming in zijn individuele geval niet effectief zou zijn, waardoor dit standpunt geen afbreuk doet aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.9. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien blijkt uit de *“UNHCR’s Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* (stuk 15, Landeninformatie, stuk 14, Antwoorddocument KS2009-068) dat een individuele beoordeling van de situatie van elke asielzoeker uit Kosovo noodzakelijk is. Verzoekers verwijzing naar een rapport van Amnesty International waaruit zou moeten blijken dat de discriminatie ten aanzien van Roma gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, kan niet worden aanvaard aangezien verzoeker deze algemene beschrijving geenszins betreft op zijn individuele en persoonlijke situatie (cf. RvS 24 januari 2007, nr.167.854.). Een simpele verwijzing naar wat hij tijdens het gehoor heeft verklaard, volstaat niet. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele bepaling of geen enkel beginsel de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Steeds komt het aan verzoeker toe concrete elementen aan te brengen waaruit zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade blijkt. Met zijn algemene betoog maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat de commissaris-generaal uitging van onjuiste gegevens of niet verwees naar de juiste rechtsgrond, toen hij tot het besluit kwam dat er in verzoekers individuele geval geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN